

Undersøgelse har maattet fastholde den Betragtning, som tidligere har været fremsat, nemlig, at den Reduction, der allerede ved Regjeringens Lovforslag var foretaget i disse Embedsmænds Antal, var den højeste, hvortil man for Diebliftet kunde gaae. Derimod har man troet at kunne imødefomme Thinget paa andre Punkter, navnlig med Hensyn til den Tid, der skulde medgaae, inden Departementschefernes Lønning steg med de 200 Rd., i hvilken Henseende Regjeringen altsaa har optaget, hvad Thinget tidligere har bestemt, nemlig at det først skulde stee efter 5 Aars Tjeneste. Ligeledes er der en anden Retning, i hvilken man har troet at kunne imødefomme Thinget, nemlig den, at de 400 Rd., der maae tillægges de 2 Generaldirecteurer paa Grund af den særegne Stilling, de have, blive betragtede paa samme Maade som lignende Tillæg, der gives Amtmændene, nemlig som en Sum, af hvilken der ikke beregnes Pension, naar de Vedkommende i sin Tid blive afledigede. Udvalget har meent som Betingelse for sin Tilslutning hertil at burde tage et Par Forbehold. Det ene er, at een af de foreslaaede 11 Departementschefer skulde bortfalde, naar de for Tiden bevilgede Statsjernbaner ere tagne i Brug, og, som af den ærede Ordfører forklaret, hænger dette sammen med den Tanke, Udvalget har havt, nemlig at Postvæsenet og Jernbnevæsenet i sin Tid maatte blive forenede. Dette er en Tanke, der i sig indeholder Meget, som maa erkendes for at være rigtigt, og Regjeringen er ogsaa af den Overbevisning, at det vil kunne lykkes at tilveiebringe en saadan Sammensmeltning, navnlig naar en Deel af de Arbejder, der nu paa-hvile det Departement under Indenrigsministeriet, under hvilket Jernbnevæsenet hører, er ført saa vidt, at de nu allerede bevilgede Baner ere fuldbendte, idet det nemlig da tør forudsees, at det, som nu udgjør ialfald en meget væsentlig Deel — hvorvidt det er den allervæsentligste, kan jeg ikke oversee — af Arbejderne under Indenrigsministeriets 2det Departement, vil være tilendebragt. Den Interesse, som knytter sig dertil, og som naturligtvis i højeste Grad maa bestræffe de vedkommende Embedsmænd, vil da paa en mere rolig Maade kunne

vende sig til de Sager, som vedrøre de øvrige vigtige Forbindelsesmidler, der høre under Postvæsenet. Udvalget har i sin Betænkning udtalt som en Tanke, at naar en saadan Forening skulde finde Sted, vilde det være rigtigst at henlægge det Hele under Indenrigsministeriet, men det har ikke stillet noget Forslag i den Henseende, og dette maa jeg finde fuldkommen begrundet, idet det nemlig altid har været anerkjendt, at Afgjørelsen af, under hvilket Ministerium et Departement skal høre, ifølge Grundloven er et kongeligt Prærogativ. Det vil maaskee ogsaa kunne siges, at det, naar denne Forandring først skal foregaae om nogle Aar, vilde være mindre rigtigt forud at bestemme noget Saadant, men jeg kan dog tilføie til Dplysning for de ærede Herrer, som mulig maatte sætte Pris paa denne Tanke, at det ogsaa for den nuværende Regjering stiller sig som rimeligt, at det, naar en saadan Forening engang skal finde Sted, nærmest maa være Indenrigsministeriet, under hvilket dette Departement maa komme til at henhøre. Det er altsaa dette, der nu stiller sig for os som det sandsynligste Resultat; men det ærede Thing vil fatte de Grunde, hvorfor jeg ikke tør udtale mig mere bestemt i denne Henseende, skjøndt jeg gjerne vilde det. Det andet Punkt er en Sag af mindre Vigtighed, idet det nemlig angaaer de 200 Rd. for den sidste Stigning af Departementschefernes Lønning. Regjeringen vilde sætte megen Pris paa, at det ærede Thing vilde tillade, at Lønnen maatte stige til 3,600 Rd., ikke af Hensyn til Sagen i og for sig, thi den har virkelig ingen finantiel Betydning — det er de allerfærreste Embedsmænd, som i denne Stilling opnaae en Tjenestealder af 25 Aar — men Bestemmelsen kan træffe nogle Enkelte, og det er da gjerne saadanne Veteraner, som i deres høie Alder bevare deres Ungdomsfriskhed. Af Saadanne have vi heldigvis i Ministerierne havt Noget, som vi have havt særdeles megen Glæde og Tilfredsstillelse af, idet de have bevaret deres Evne og gode Villie til at arbejde til det Sidste, og det er forekommet os at være rimeligt, at Lønnen for en saadan Mand, naar han fandtes, ogsaa kunde noget forhøies. Da det Hele angaaer en saa ringe Gjenstand, vil